

frakken paa i Færd med at gennemløbe de sidste Handelstelegrammer. Han var en fedladen og rødmosset Mand i Fyrrerne, skallet indtil Nakkebenet men til Gengæld med et stort, omhyggeligt friseret Fuldskæg. Da Døren gled op, og Redaktionssekretæren meldte Frøken Evaldsen, slog han af Ærgrelse en Krølle paa Næsen; men da Frøkenen selv viste sig, var han lutter Smil, og med sødladen Elskværdighed bød han hende Plads i Sofaen.

Frøken Evaldsen overbragte den Besked, hun havde til ham, og spurgte derpaa, om der var noget nyt fra Rigsdagen.

»Nej, ikke noget særligt.«

»Heller ikke fra Aftenmødet?«

»Jeg tror det ikke. Jeg har i hvert Fald ikke hørt noget. Men Enslev er nok igen bleven upasselig.«

»Ja, jeg kommer netop fra ham. Det er forresten bedre nu. Men jeg vil bede Dem om, Redaktør Samuelsen, at De ikke gør noget »sensationelt« ud af dette Tilbagefald. De vil i det hele nok være saa god ikke at omtale Sagen paa en saadan Maade, at den kan vække Ængstelse hos nogen . . . og maaske Forhaabninger hos andre. Da Enslev sidste Gang var syg, gik der jo ligefrem Rygter i Byen om, at han var død, og det var »Femte Juni« ikke helt uden Skyld i. Saadan noget skulde ikke gerne gentage sig.«